

Ένας παπάς που δεν τον σκιάζουν οι απειλές κι ο θάνατος (Νικόλαος Δασκαλάκης, Αντιδήμαρχος Δήμου Πλατανιά)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1M37Un>]

Ένα καλοκαιρινό σούρουπο, ο παπά Γιάννης κάθεται στην αυλή του σπιτιού του, κάτω από την κληματαριά. Ξεκουράζεται μετά από μια μέρα μόχθου στα χωράφια και απολαμβάνει τη δροσιά του δειλινού και την ομορφιά της φύσης γύρω του.

«Δοξασμένο τ' όνομά Σου, Κύριε!» σκέφτεται μ' ευγνωμοσύνη καθώς απολαμβάνει τα πλούσια χρώματα κι αρώματα της Κρητικής γης. «Μου έχεις χαρίσει τόσα αγαθά και, κυρίως, μου δίνεις δύναμη και υγεία να εργάζομαι στη γη μου και να παράγω, τόσο για την οικογένειά μου, όσο και γι αυτούς που έχουν ανάγκη. Δόξα Σοι, ο Θεός!»

Από τις σκέψεις ευγνωμοσύνης και ευλάβειας τον βγάζει ο ανεπαίσθητος ήχος βημάτων στο πλακόστρωτο δρομάκι έξω από την αυλή του. Γυρίζει το βλέμμα προς την κατεύθυνση του θορύβου που άκουσε και αντικρίζει τη κυρά Σοφία, τη χήρα με τα τέσσερα ορφανά που οι άπιστοι είχαν σκοτώσει τον άντρα της στην επανάσταση του 1867.

«Τι να θέλει εδώ η Σοφία τέτοια ώρα;» αναρωτιέται ο σεβαστός γέροντας και πλησιάζει στην αυλόπορτα να την υποδεχτεί .

«Ποιός καλός άνεμος σε φέρνει στο σπιτικό μου, κυρά-Σοφία;» την ρωτά. «Έλα, μπες μέσα, μην στέκεσαι στο σοκάκι».

Η χήρα προχωρά και μπαίνει στην αυλή, σκυφτή, σαν να προσπαθεί να γίνει ένα με το χώμα, για να μην την πάρει κανένα μάτι.

«Κάθισε να σε φιλέψω λίγα φρούτα κι ένα κρύο νερό» προσκαλεί ο γέροντας τη γυναίκα, η οποία ανταποκρίνεται διστακτικά στην πρόσκληση του ιερέα.

«Με το συμπάθιο, παπά Γιάννη, που ήρθα τέτοια ώρα στο σπίτι σου. Βλέπω ότι ξεκουράζεσαι και δε θέλω να σε φορτώνω κι

άλλο, αλλά είναι μεγάλη ανάγκη να σου μιλήσω. Μπορείς να με ακούσεις για δυο λεπτά;»

«Και βέβαια μπορώ, κυρά Σοφία!» αποκρίνεται ο παπά Γιάννης χωρίς φόβο ή δισταγμό. «Μίλα, λοιπόν ν' αλαφρώσει η ψυχή σου. Τι σε βασανίζει; Σε βλέπω πολύ τρομαγμένη. Τι έπαθες;»

«Πολύ φοβάμαι, ότι θα τρομάξεις κι εσύ όταν ακούσεις αυτά που θα σου πω, παπά Γιάννη!» του λέει διστακτικά η γυναίκα.

«Μόνο τον Παντοδύναμο Θεό φοβάμαι!» απαντά χωρίς κανένα δισταγμό ο ιερέας. «Εκτός από το Θεό, δεν έχω να φοβηθώ τίποτα και κανέναν. Μίλα, λοιπόν, ελεύθερα!» την ενθαρρύνει.

Κι εκείνη συνεχίζει, παίρνοντας λίγο θάρρος από την απάντηση του παπά.

«Γνωρίζεις καλύτερα από μένα, παπά μου, ότι εδώ και αρκετά χρόνια υπάρχουν συνεχείς προστριβές ανάμεσα στους Χριστιανούς και τους Μουσουλμάνους κατοίκους της περιοχής μας».

«Γνωρίζω ότι υπάρχουν τεράστιες αναταραχές, όχι μόνο στη δική μας περιοχή, αλλά σε ολόκληρη την Κρήτη, ταραχές που υποδαυλίζονται από τα συμφέροντα των Μεγάλων. Περιμέναμε ότι, αφού το 1878 υπογράφηκε η Σύμβαση της Χαλέπας, θα ακολουθούσε ηρεμία. Δυστυχώς, όμως, οι Μουσουλμάνοι δυσαρεστήθηκαν με τους ευνοϊκούς όρους και τα προνόμια που προβλέπει η Σύμβαση της Χαλέπας για τους Χριστιανούς» απαντά ο γέροντας και συνεχίζει: «Ιδιαίτερα έχει ενοχλήσει η ίδρυση, για την αστυνόμευση της υπαίθρου, Κρητικής Χωροφυλακής στην οποία μπορούν να καταταγούν και να πάρουν αξιώματα και Χριστιανοί.

Οι προστριβές που υπήρχαν, λοιπόν, όχι μόνο δε μειώθηκαν, αντιθέτως ενισχύθηκαν, αφού με την άτυχη και απερίσκεπτη επανάσταση του 1889 χάσαμε τα προνόμια και ξαναγυρίσαμε στις μαύρες μέρες της στυγνής κυριαρχίας των μουσουλμάνων. Έτσι, ενώ είμαστε πια στα 1890, περνούμε την πιο μαύρη περίοδο της Τουρκοκρατίας στην Κρήτη. Τον τελευταίο καιρό, μάλιστα, οι φανατικοί Μουσουλμάνοι κυκλοφορούν οπλισμένοι απειλώντας, βαιοπραγώνοντας και σκοτώνοντας».

«Δεν μπορώ να πω ότι έχω ασχοληθεί ιδιαίτερα με το θέμα, γνωρίζω ,όμως, τι έχει γίνει και τις αντιδράσεις που έχει προκαλέσει» του απαντά η γυναίκα.

«Θλίβομαι βαθύτατα, όταν αναλογίζομαι τις ζωές που χάνονται σ' αυτές τις ένοπλες συμπλοκές» συνεχίζει ο αγαθός ιερέας. Γι αυτό παρακαλώ καθημερινά το Θεό στην προσευχή μου, να βοηθήσει να ελευθερωθεί η Κρήτη μας και να φέρει την πολυπόθητη ειρήνη στον τόπο μας! Ας είναι, όμως, ας μη σε κουράζω με ιστορικά και αγωνιστικά θέματα. Κάτι ήθελες να μου πεις...»

«Μα, αυτά που θέλω να σου πω έχουν άμεση σχέση με όσα μου διηγείσαι, γέροντα» ήρθε η απάντηση της Σοφίας. «Γνωρίζεις ότι από τότε που έμεινα χήρα ξενοδουλεύω όπου βρω μεροκάματο, για να μεγαλώσω και να αποκαταστήσω τα

τέσσερα ορφανά που έχω. Προχθές δούλεψα όλη μέρα στα χωράφια του Ομέρ-μπέη μαζί με πολλούς άλλους εργάτες και εργάτριες από εδώ τριγύρω. Είναι η εποχή του θέρους και χρειάζονται πολλά εργατικά χέρια -ευκαιρία για μερικά μεροκάματα».

«Είσαι δυνατή γυναίκα, Σοφία, και ξέρω τον τίμιο αγώνα σου. Σου αξίζουν συγχαρητήρια για όσα κάνεις!»

«Ευχαριστώ, γέροντα, για τα καλά σου λόγια! Κάνω μόνο το καθήκον μου. Είναι βαρύ φορτίο, βέβαια, αυτό που κουβαλώ, αλλά ο Θεός μου δίνει δύναμη να το σηκώσω» απάντησε η σεμνή γυναίκα. «Άκου, όμως τη συνέχεια...»

«Ήταν βαθύ σούρουπο, όταν γυρνούσα πια στο σπίτι μου. Την ώρα που άνοιγα την αυλόπορτα να μπω μέσα, πέρασε από δίπλα μου μια ομάδα Τούρκοι καβαλάρηδες κραδαινοντας σπαθιά και γιαταγάνια μανιασμένα κι εκτοξεύοντας βρισιές και απειλές κατά της ζωής σου και της οικογένειάς σου. Μάλιστα, ένας απ' αυτούς πέρασε τόσο κοντά δίπλα μου και κατέβασε με δύναμη το σπαθί του. Το σπαθί πέρασε ξυστά από το κεφάλι μου και φοβήθηκα ότι ήρθε το τέλος μου» συνέχισε την αφήγηση η Σοφία ενώ την περιέλουσε κρύος ιδρώτας με την ανάμνηση και μόνο του περιστατικού.

«Συνέχισε, Χριστιανή μου», την ενθαρρύνει ο αγαθός κληρικός.

«Ο επικεφαλής τους ούρλιαζε, δείχνοντας το δρόμο προς το Πάνω Γεράνι, «Πάμε από δω! Από δω πάει στο σπίτι του Γκιαούρη παπά. Πάμε να τον καθαρίσουμε, για να ξεμπλέξουμε μια και καλή απ' αυτόν και τα κηρύγματά του!» Φοβάμαι, παπά Γιάννη, οι άπιστοι θα σε σκοτώσουν. Γι αυτό ήρθα να σε προειδοποιήσω: Πάρε την οικογένειά σου και φύγε!»

«Όπως σου είπα και πριν, Σοφία, δεν φοβάμαι κανένα εκτός από το Θεό! Εμπιστεύομαι το Θεό μου και ξέρω ότι θα μας προστατέψει - θα πεθάνω μόνο όταν, και όπως, Εκείνος το θελήσει! Μη φοβάσαι για μένα, λοιπόν - αρκετά είναι τα άλλα προβλήματα που έχεις να λύσεις. Σ' ευχαριστώ που με προειδοποιείς για όσα άκουσες, αλλά μη τα σκέφτεσαι άλλο! Πήγαινε στο καλό και θυμήσου με μόνο στην προσευχή σου. Τα άλλα θα τα φροντίσει η Παναγία με το Μονογενή της Υιό!»

«Παπά Γιάννη, ξέρεις καλά πόσο σε χρειαζόμαστε όλοι οι κάτοικοι της περιοχής. Είσαι το στήριγμά μας και το καταφύγιό μας στις δυσκολίες. Θα ήταν τρομερό πλήγμα για όλους μας αν πάθεις τίποτα!» του λέει η αγαθή γυναίκα καθώς σηκώνεται να φύγει.

«Έχε εμπιστοσύνη στο Θεό! Αυτός είναι το καταφύγιο και η σκέπη των κατατρεγμένων. Αυτός σώζει τα πλάσματά του από κάθε κίνδυνο». Και συνεχίζει:

«Όσο για μένα, τρεις μεγάλες αγάπες έχω στην καρδιά μου. Η πρώτη και βασικότερη είναι η αγάπη μου για το Θεό μου και την Εκκλησία Του . Η δεύτερη είναι η αγάπη μου για την οικογένειά μου και το συνάνθρωπο που υποφέρει. Και η τρίτη είναι η αγάπη μου για την Κρήτη, που επιθυμώ διακαώς να τη δω ελεύθερη. Μου λες να φύγω, Σοφία, για να σωθώ. Να πάω σε άλλο τόπο να ζήσω; Τι αξία θα έχει μια τέτοια ζωή; Ν' αφήσω πίσω τους ανθρώπους μου, τους ενορίτες μου, τον τόπο που αγαπώ – να τους προδώσω; Αδύνατον! Εδώ θα μείνω κι ο Θεός ας κρίνει για τα παραπέρα ...»

Η κυρά Σοφία παίρνει το δρόμο του γυρισμού για το σπίτι της ανακουφισμένη από τους φόβους της αλλά και γεμάτη θάρρος και πίστη, ότι ο Πανάγαθος Θεός και η χάρη της Παναγίας θα προστατέψει τους Χριστιανούς και τον αγαθό ιερέα τους από κάθε κακό.

Κι ο παπά Γιάννης, με ψυχική ηρεμία και πνευματική γαλήνη, μπαίνει στο σπίτι του για το δείπνο και τη βραδινή προσευχή...